

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **B. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. OAM-167/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. OAM-167/LE-BE03-PS-2014, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. OAM-167/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 8. 12. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle kterého lze za nebezpečí pro veřejný pořádek považovat pouze hrozbu takového jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení

některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci a postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Dále žalobce namítá chybějící zdůvodnění uložení maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42.

Dle žalobce žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil individuální okolnosti jeho života a nepřihlédl k jeho celkové životní situaci. Žalobce uvádí, že do ČR přijel v roce 1996 a s několika přestávkami zde pobýval vždy legálně až do října 2012, přičemž od r. 2007 do r. 2012 na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Hovoří plynule česky, na území ČR pracoval vždy na základě pracovního povolení, přispíval do systému zdravotního a sociálního pojištění. Žalobce rovněž poukazuje na to, že v ČR má syna, který žije s jeho bývalou manželkou nedaleko jeho místa pobytu, na jehož výživu pravidelně přispívá a s nímž se pravidelně vídá. Žalobce žije již cca 2,5 roku se svou přítelkyní, občankou ČR, ve společné domácnosti. V důsledku zajištění žalobce jeho partnerka nemohla sama platit nájem a musela se z bytu vystěhovat.

V závěru žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí též postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že ve svém rozhodnutí zcela důvodně dovedl v případě žalobce naplnění podmínek pro stanovení povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, když na základě shromážděných podkladů shledal v případě žalobce na základě v odůvodnění rozhodnutí popsaného jednání důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek, včetně absence specifických okolností (nezletilec bez doprovodu, osoba s vážným zdravotním postižením, atd.). Rozhodnutí považuje žalovaný za odůvodněné dostatečně a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalovaného není napadené rozhodnutí ani v rozporu s § 2 správního řádu a je za zjištěné situace přiměřené. V rozhodnutí je rovněž uvedeno, na základě jakých konkrétních skutečností vztahujících se k chování žalobce dospěl k závěru o důvodném ohrožení veřejného pořádku. Bylo prokázáno, že se žalobce nachází na území ČR od roku 2012 nelegálně, za což mu bylo v roce 2014 uloženo správní vyhoštění. Uloženou lhůtu k vycestování nerespektoval a nadále pobýval na území ČR vědomě v rozporu s platnými právními předpisy. K rodinné situaci žalobce uvedl, že úprava společného života je svobodným rozhodnutím, které však musí být jako každé jiné jednání v mezích právních norem. Není možné akceptovat nejprve nedovolené jednání (vědomý nelegální pobyt v ČR), po kterých následuje argumentace vedených rodinných vazeb. Vzhledem k tomu, že si žalobce musel být vědom svého nelegálního pobytu, nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti správního rozhodnutí. Evidentní nezáměr žalobce na dodržování právních norem ČR pak zcela jistě odůvodňuje závěr o důvodnosti možné hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce cizincem zajištěným podle zvláštního právního předpisu. Žalovaný při svém rozhodování tudíž oprávněně vycházel z informací poskytnutých Policií ČR, obsažených v rozhodnutí o jeho zajištění. Doba, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, byla určena

v souladu se zákonem o azylu, tj. do vycestování žalobce, maximálně však po dobu 120 dní. Povinnost setrvat v ZZC tedy byla uložena na předem jasně stanovenou dobu, za legitimním účelem a zákonem stanoveným postupem, včetně zajištění možnosti soudního přezkumu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na nejnovější judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014, podle kterého za dostatečné lze považovat, pokud odůvodnění obsahuje poukaz na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl správní orgán o povinnosti setrvat v ZZC, a vzhledem k těmto všem okolnostem rozhodl o setrvání v ZZC v maximální možné zákonné délce. Stanovená povinnost setrvat v ZZC a její délka není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Žalovaný s ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu plyne, že žalobce byl dne 30. 7. 2014 rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Pracoviště Ústí nad Orlicí, č. j. KRPE-64116-15/ČJ-2014-1770022-SV zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění a následně umístěn do ZZC. Rozhodnutí je odůvodněno tím, že dne 29. 7. 2014 byl žalobce kontrolován Policií ČR na adrese v Lanškrouně, při které předložil cestovní pas, podle kterého byla ověřena totožnost žalobce a zjištěno, že není držitelem žádného platného víza ani jiného oprávnění k pobytu na území ČR. Poslední výjezdní příkaz č. xx vydaný Odborem cizinecké policie Pardubice byl platný do 26. 11. 2012. Šetřením v informačním systému bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 23. 1. 2014 uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců a stanovena lhůta k vycestování z území ČR do sedmi dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce ve stanovené lhůtě nevycestoval a od 26. 2. 2014 tak pobývá na území ČR neoprávněně, čímž mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dne 4. 8. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 8. 8. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 8. 12. 2014. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR zjistil, že žalobce přicestoval do ČR poprvé v roce 1996 za prací. Poté se v roce 2002 vrátil na Ukrajinu, kde žil do roku 2005, kdy opět vycestoval, ale v letech 2005 – 2009 se tam opět vracel každý rok asi na tři až čtyři týdny. Z dostupných evidencí bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobýval od 13. 6. 2007 na vízum na 90 dní za účelem zaměstnání, od 1. 10. 2007 na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání až do 1. 10. 2012, kdy mu byl uvedený pobyt zrušen. Od té doby se zdržuje na území ČR bez platného povolení, tudíž neoprávněně. V důsledku správního vyhoštění na dobu šesti měsíců byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob rovněž na šest měsíců od 18. 2. 2014 do 26. 8. 2014 a stanovena mu lhůta k vycestování do sedmi dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce však nevycestoval a nadále pobýval na území ČR neoprávněně od 26. 2. 2014, čímž mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný dodal, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu (resp. azyl) již v minulosti, konkrétně dne 18. 12. 2001, avšak neúspěšně. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 2. 2003. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je žalovaný přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušil svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území. Proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm.

c) zákona o azylu. Dále žalovaný zjistil, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není osobou v tomto ustanovení vyjmenovanou. Z těchto důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce je povinen setrvat v ZZC, maximálně však do 8. 12. 2014.

V důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané s žalobcem dne 7. 8. 2014 mimo jiné uvedl, že má na území ČR syna a českou přítelkyni, umí česky. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl začínající válku na Ukrajině, přítomnost syna na území ČR, jemuž má platit výživné až do jeho zletilosti. Kdyby se něco stalo s jeho matkou, nemá se o něj kdo postarat. Dále poukázal na několikaleté soužití s přítelkyní. V ČR chce zůstat, je tady zvyklý a žije tady již dlouho. Na území ČR nemá žádný majetek, na Ukrajině vlastní dům. Jeho zdravotní stav je dobrý.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně zpochybňuje správnost závěru žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné v napadeném rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil nelegální pobyt žalobce na území ČR, nevycestování z území ČR a maření uložené správního vyhoštění.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li nelegální pobyt až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí, aniž by zde byly výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), nebo páchá trestnou činnost, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku,

který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [např. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

V dané věci nepovažuje soud výtku žalobce za opodstatněnou. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na pobyt žalobce na území ČR bez platného povolení k pobytu a podrobně popsal pobytovou a azylovou historii žalobce. Z ní plyne, že žalobce přicestoval do ČR nejprve legálně na pracovní vízum, později pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. To mu však bylo v roce 2012 zrušeno. Již v roce 2001 požádal o mezinárodní ochranu (dříve azyl), avšak neúspěšně. Bylo mu pravomocně uloženo správní vyhoštění, jež nerespektuje, z území ČR ve stanovených lhůtách nevycestoval, nedisponuje platným povolením k pobytu. Výše uvedenými okolnostmi je zcela odůvodněn závěr žalovaného o tom, že v případě žalobce je důvod se domnívat, že by mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR. Tyto skutkové okolnosti byly zjištěny z rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění, jež mu bylo uloženo v lednu 2014. Důvody výroku jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné, dokladem čehož je skutečnost, že žalobce své žalobní výhrady bez větších potíží v podané žalobě zformulovala. Rozhodnutí tak nebylo vydáno ani v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území ČR. Takovým jednáním sice žalobce nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 Azs 4/2010-151). K tomu soud uvádí, že sama okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže. Jestliže ale žalobce v minulosti setrval na území českého státu i poté, co k tomu ztratil oprávnění a dokonce i poté, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, nepochybně tím zasáhl do řádného fungování veřejné správy. Jednání žalobce tak ve svém souhrnu jednoznačně svědčí o porušování pravidel veřejného pořádku nastavených zákonem o pobytu cizinců. Soud proto uzavírá, že výše uvedené okolnosti ve svém souhrnu představují nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek a že žalovaný měl dostatek důvodů pro uložení povinnosti žalobce setrvat v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce se právnímu řádu ČR již řadu let zpěčuje, na jejím území pobývá bez platného oprávnění a svému nucenému návratu do země původu brání podáním již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tímto postupem se snaží oddálit, resp. zmařit návrat do vlasti.

Jiná je ale situace pokud jde o dobu, po kterou byla žalobci stanovena povinnost setrvat v ZZC. Žalobce považuje tuto dobu za nepřiměřenou a tvrdí, že správní orgán rozhodl o maximální zákonné době, po kterou je povinen setrvat v ZZC bez jakéhokoliv odůvodnění. Namítl, že uložení maximální zákonné doby povinnosti setrvat v ZZC nezohledňuje individuální okolnosti případu a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Dovolává se judikatury NSS, konkrétně rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, podle kterého z jazykového výkladu ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší, tato doba však nesmí překročit zákonné maximum. Pokud zákon dává správnímu orgánu možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. NSS se dále

zabývá podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců) s tím, že závěry judikatury (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 93) o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC podle zákona o azylu. Žalovaný proto podle NSS musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum.

V projednávané věci žalovaný rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 8. 12. 2014. Tuto část výroku však žádným způsobem neodůvodnil. Zejména nikterak nereagoval na tvrzení žalobce o délce legálního pobytu na území ČR, integraci do české společnosti, znalosti českého jazyka a rodinné vazby, jež má v ČR (syna a přítelkyni), ač měl o těchto skutečnostech povědomost ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, a to z žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 8. 2014. Žalovaný rovněž nepřihlédl k tomu, že žalobce je držitelem platného cestovního dokladu, jenž tedy nebude třeba obstarávat. Soud nemůže souhlasit ani s názorem žalovaného, jenž je nadto obsažen až ve vyjádření k žalobě, nikoli v důvodech napadeného rozhodnutí, podle něhož nelze v případě vědomého nelegálního pobytu následně argumentovat rodinnými vazbami na území ČR. Z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany však plyne, že s přítelkyní žije již 2,5 půl roku, tedy že tento vztah navázal ještě před skončením platnosti výjezdního příkazu, k čemuž došlo až dne 26. 11. 2012. Navíc bylo správní vyhoštění žalobci uloženo až 23. 1. 2014. Soud proto shledal napadené rozhodnutí v rozsahu stanovení doby zajištění jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť úspěšnému žalobci žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly a žalovaný úspěch ve věci neměl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. září 2014

JUDr. Věra Š i m ů n k o v á, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 8. 9. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková